

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.559/2015/6/II.

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró **dr. felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a **dr. jogtanácsos neve** jogtanácsos által képviselt **Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága** (alperes címe) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. szeptember 16. napján meghozott 40.P.24.104/2013/20. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 500.000 forint kártérítés és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 348. §-a, 355. § (1) bekezdése alapján.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését kérte, érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 25.000 forint jogtanácsosi munkadíjat mint perköltséget és a NAV Főigazgatósága külön felhívására 30.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 157. § a) pontja, illetve a 130. § (1) bekezdés g) pontja nem alkalmazható, ezért a per megszüntetésének nem volt helye. A felperes előadta, hogy a kárát az alperes és nem a Heves Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet okozta, és megjelölte azt a magatartást is, amelyet jogsértőnek, károkozónak és felróhatónak tekintett.

Idézte a Ptk. 348. § (1) bekezdését, és a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának KBI.55/2012/5. számú ítéletéből kiemelte, hogy a Heves Megyei Bv. Intézet szóban egyeztetett az alperessel és az ügyésszel is, mert a felperes szabadításánál, illetve az újabb előzetes letartóztatásánál a megfelelő intézkedést kívánták alkalmazni. Erre az adott alapot, hogy a Fejér Megyei Bíróság döntése szerint a felperest 2011. július 5-től kellett előzetes letartóztatásba helyezni. A Heves Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet eljárására a bíróság határozata volt az irányadó, függetlenül attól, hogy a helyes megjelölés a következő nap lett volna. A végrehajtást foganatosító intézet azonban nem jogosult felülvizsgálni a bíróság határozatát. Az alperes a felperes előzetes letartóztatásával, illetve a

szabadítási eljárással kapcsolatban nem adott utasítást, vagy parancsot a Heves Megyei Bv. Intézetnek. A Heves Megyei Bv. Intézet saját hatáskörében eljárva szüntette meg 2011. július 5-én a felperes szabadítását. A felperes keresete alaptalan, mert az alperes magatartása és a felperes oldalán esetlegesen felmerült kár között a közvetlen okozati összefüggés nem állt fenn. Miután a bíróság döntése 2011. július 5. napját jelölte meg az újabb előzetes letartóztatás kezdő napjaként, a Heves Megyei Bv. Intézetből 2011. július 5-én nem szabadulhatott. Erre tekintettel a 2011. július 5-én foganatosított előzetes letartóztatás miatt kára nem keletkezhett, hiszen nem teljesül a kártérítés Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános szabálya. A Heves Megyei Bv. Intézet intézkedése sem volt jogellenes, jogszerű eljárás keretében szüntette meg a felperes szabadítási eljárását, és foganatosította az újabb előzetes letartóztatást. Jelen per alperese egyébként sem felel a bv. intézet cselekedetéért.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával keresetének teljesítését kérte.

Idézte a büntetés-végrehajtási szervezet szolgálati szabályzatáról szóló 21/1997. (VII. 8.) IM rendelet 3. § (1)-(5) bekezdéseit, kiemelve, hogy az alperes állományában szolgálatot teljesítő személy állásfoglalása a Heves Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet Parancsnoka és tisztjei számára mellőzhetetlen parancsnak minősült. Emiatt az alperes kártérítési felelőssége kizárólagosan megállapítható, mert észlelnie kellett volna, hogy letartóztatást elrendelni kizárólag a vádlott és védője jelenlétében tartott ülésen lehet. A törvénytelen módon elrendelt előzetes letartóztatás foganatosítását a büntetés-végrehajtásnak meg kellett volna tagadnia. Idézte a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya kihirdetéséről szóló 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel a magyar jogrend részévé tett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmány 9. Cikkének 3. pontját, valamint az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt egyezmény és az ahhoz tartozó 8 kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvényt, amely a jogrend részévé tette az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezményt. Hivatkozott az 5. Cikk 3. pontjára. Kiemelte a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 55. § (2) bekezdését, valamint az Alaptörvény Q. Cikkének (1)-(3) bekezdéseit, a 4. Cikk (3) bekezdését és a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 138. § (3) bekezdését, a 272. § (2) bekezdés a) pontját és a 273. § (3) bekezdését. Előadta, hogy a Heves Megyei Bíróság 2011. július 5. napján kelt 14.B.181/2011/18. számú tárgyalási jegyzőkönyve igazolja, hogy 2011. július 5-én a felperes a Heves Megyei Bíróság épületében tartózkodott, a tárgyalás 9 órakor kezdődött és a Heves Megyei Bíróság a tárgyalás befejezéséig (9 óra 40 percig) a 18-II. számú végzésével megszüntette az előzetes letartóztatását. A Fejér Megyei Bíróság ugyanaznap rendelte el az előzetes letartóztatását. A végzés bevezető része sem tartalmaz utalást arról, hogy az előzetes letartóztatást ülésen, nyilvánosan, vagy tanácsülésen rendelte el. A Székesfehérvári Törvényszék Elnökének irata szerint arra sincs adat, hogy az ülnökök a bíróság épületében tartózkodtak, a tanácselnök csak utalt arra, hogy helyettük is aláírja a végzést. Ebből megállapítható, hogy az előzetes letartóztatást a tanácselnök egyes bíróként a felperes és a védő távollétében rendelte el, amellyel megsértette a Be. 275. § (1) bekezdés első fordulátát is. Hivatkozott a BH2007. 223 számú eseti döntésére, a Be. kommentárra és az EBH2003. 842 számú határozatra. A Fejér Megyei Bíróság végzésének utolsó bekezdése tartalmazza, hogy az előzetes letartóztatást a Be. 129. § (2) bekezdés b) pontjára hivatkozással rendelte el, így ebből az okból is kötelező lett volna ülést tartani. Az előzetes letartóztatás elrendelése tehát törvénytelen volt. Idézte a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 11. § (1) bekezdését és a 12. § (1) bekezdés a) pontját, valamint a 233. §-át. Mindezekre tekintettel kérte az alperes marasztalását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az ítéletet teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, és az irányadó jogszabályok mindenben megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntés hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért a felperes fellebbezésére tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

A felperes a fellebbezésében elsősorban a Fejér Megyei Bíróság 6.B.217/2008/308. számú végzésének tartalmát és a végzés meghozatalával kapcsolatos eljárást sérelmezte, amely semmilyen okozati összefüggésben nem áll az alperes magatartásával. A felperes azonban az elsőfokú eljárásban sem jelölt meg olyan tényeket, amely az alperes kártérítési felelősségére bármilyen alapot szolgáltatna. A büntetőeljárásban döntést hozó és önálló jogalanyisággal rendelkező egyes szervezetek saját hatáskörükben meghozott intézkedéseikért az alperest a Ptk. 349. és 339. §-ai szerinti kártérítési felelősség nem terheli. A felperes a kereset ténybeli alapjaként nem adott elő az alperes részéről tanúsított olyan magatartást, amely bármilyen okozati összefüggésben állna azzal a ténnyel, hogy a felperes előzetes letartóztatásának foganatosítását a szabadítás napjával megkezdték.

A büntetések és intézkedések végrehajtásáról szóló, már nem hatályos, de a perbeli időszakban még irányadó 1979. évi 11. törvényerejű rendelet 1. § (1) bekezdése szerint büntetés és intézkedés csak a bíróság jogerős határozata alapján, jogszabályban meghatározott módon hajtható végre, míg a 116. § (1) bekezdése értelmében az előzetes letartóztatást büntetés-végrehajtási intézetben a tárgyalás előkészítése során hozott határozatot követően a bíróság rendelkezése alapján és annak megfelelően kell végrehajtani. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra is, hogy a büntetés-végrehajtási intézet a bíróság döntését köteles végrehajtani, és azt nem bírálhatja felül.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utalva annak helyes indokaira - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperes jogtanácsosi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségét megfizetni, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdéseinek alkalmazásával állapította meg. A felperes az állam által előlegezett fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2015. november 17.

. Hőbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelűl: